

Залозите са по-високи, отколкото са били някога

ЕРАТРИЛЪР

ВИНС ФЛИН

СПИСЪКЪТ НА ОБРЕЧЕНИТЕ

EXTRACTED
epa
PUBLISHING

ВИНС
ФЛИН

СПИСЪКЪТ НА ОБРЕЧЕНИТЕ

Kill Shot
Copyright © 2012 by Vince Flynn
All rights reserved

© Петър Нинов, превод
© Димитър Стоянов – Димò,
художествено оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2012

ISBN - 978-954-389-205-1

ЕРА

Увод

Мъжът прелетя във въздуха, хвърлен от един от другите курсанти, но не успя да се претърколи при падането. Директорката от ЦРУ Айрини Кенеди наблюдаваше схватката от къщата с известен интерес. Падането беше тежко, а силата на удара му изкара въздуха и дори ребрата му изпукаха. Кенеди сви устни и прецени какви са шансовете на курсанта да премине през оставащите осем седмици на учебната програма. Беше виждала оттук да минават толкова много мъже, че можеше да събира облози за тях като професионален букмейкър. На този не даваше и десет процента шанс.

Мислите ѝ обаче не бяха съсредоточени върху сегашния набор курсанти. Тя беше по-загрижена за един-единствен мъж, който с лекота премина през спартанската учебна и тренировъчна програма преди малко повече от година. Мич Рап по онова време още беше новобранец и за тази една година, откакто му отвързаха каишката и го пуснаха по следите на терористичните главатарии, той остави след себе си ярка диря от трупове от Женева през Истанбул и Бейрут и оттатък. И до днес отзивите за работата му бяха блестящи и това по някакъв начин допринасяше за напрежението у Кенеди. На света не съществуваше идеален човек. Рано или късно, колкото и талантливи да бяха, всички те се проваляха. За да се усложнят още повече нещата, той настоя и тя отстъпи, и му разреши да действа

сам. Без подкрепа, само с малоброен разузнавателен екип, който да проучи обстановката, след което той се включваше в действие и сам свършваше мръсната работа. Никакъв евакуационен екип, който да му спасява задника, ако нещата заграбят. Рап се беше аргументирал, че колкото по-малко следи оставят, толкова по-малко вероятно беше да ги хванат.

Инстинктивно на Кенеди ѝ хареса тази опростеност. Тя имаше много богат опит в оперативната работа. Често в операциите се задействаха толкова много сили и средства, с толкова широк обхват, че в крайна сметка се даваше команда „отбой“ и нищо не се случваше. Рап успя да я убеди, че ако се провали, той е само един чужденец с международен паспорт, чиято връзка с Лангли нямаше как да бъде проследена. Хърли, изпеченият шпионин и тренъор, му опонира, че малката му игричка ще проработи само ако го убият. Ако го пленят жив, той ще проговори рано или късно като всички останали, и тогава пораженията за ЦРУ щяха да са огромни. Големият риск обаче беше характерен за този бизнес и Томас Стансфийлд склони да заложи на Рап. Младият агент вече се беше показал като многообещаващ талант, а Стансфийлд искаше да задраска колкото се може повече имена от списъка с най-издирваните терористи.

Предстоящата мисия обаче беше по-различна. Залогът беше значително по-голям. Едно беше Рап да се подвизава в някоя страна от Третия свят и да упражнява смъртоносния си занаят, съвсем друго щеше да е сега. Щеше да се наложи да извърши нещо незаконно и несанкционирано в страна, в която и дума не можеше да става и за най-малката грешка или пропуск.

Толкова напрегната беше Кенеди, че дори не чу въпроса, който ѝ зададе мъжът зад бюрото. Тя прибра зад ухото кичур от дългата си до раменете руса коса и каза:

– Моля? Не те чух?

Доктор Люис я беше наблюдавал през последните няколко минути. Кенеди имаше сложен характер, беше уверена и изключително ценена професионалистка. За Люис се превърна в професионален интерес да разбере, да разгадае коя е силата, която я движи.

– Тревожиш се за него.

Лицето на Айрини Кенеди остана безизразно, въпреки че колегата ѝ сякаш четеше мислите ѝ и това определено я подразни.

– За кого?

– Знаеш за кого – отвърна доктор Люис и топло я погледна със сините си очи.

Тя сви рамене, сякаш ставаше дума за нещо дребно и незначително.

– Тревожа се за всяка операция, която командвам аз.

– Струва ми се, че се тревожиш повече за операциите, в които участва той.

Тя се замисли отново за уникалния индивид, когото беше открила в предградията на Ню Йорк. Колкото и да не ѝ се искаше да го признае, Люис беше прав. Кенеди обаче не можеше да разбере дали беше заради човека или заради изключително опасните операции, които му възлагаха, но във всички случаи тя не желаше да обсъжда този въпрос с Люис.

– Аз пък открих – добави със спокоен и неприщуден тон той, – че се тревожа за него по-малко от другите.

– По-лесно е, когато седиш от другата страна на бюрото – отвърна тя и се усмихна. Рядко се усмихваше.

– Аз съм му пряк ръководител. Аз го поставям в тези опасни ситуации и аз съм единственото му спасение, ако нещо се обърка. Бих предпочела да разглеждам случая като клиничен. – Тя вдигна вежда и имитира физиономията на Люис. – Дори ти би го разбрал.

Психиатърът потърка долната си устна и каза:

– Да се тревожиш за нещо или за някого е нормално... и дори е здравословно, но ако се прекали...

– Поклати глава и направи кисела гримаса. – Тогава определено не е добре.

„Ето пак“ – каза си Кенеди. Това не беше случаен разговор. Психиатърът дълго го беше обмислял, беше планирал въпросите си към нея. Тя знаеше от опит, че ако се опита да избяга от срещата лице в лице, само ще утежни положението си. Люис беше търпелив и упорит. Освен това докладите му се четяха много внимателно от заместник-директора по операциите. Докторът имаше навика да се хване за някой проблем и да те засипе с въпроси, докато не получи отговорите. Кенеди реши да прехвърли топката в неговото поле.

– Значи мислиш, че се тревожа прекалено много.

– Не съм казал такова нещо – отвърна той спокойно и леко поклати глава.

– Но го намекна.

– Беше само един въпрос.

– Въпрос, който ти зададе, защото си мислиш, че си забелязал нещо и нещо в мен те притеснява. И понеже ти започна, ще ти бъда благодарна, ако сам си го обясниш, вместо да ме разпитваш като на някой от твоите терапевтични сеанси.

Люис въздъхна. Досега многократно беше ставал свидетел на спорадичните избухвания на Кенеди, но никога не го беше изпитвал на гърба си. Обикновено потърпевш беше Стан Хърли, който беше голям майстор да те извади от кожата. С Люис тя винаги се беше държала спокойно и аналитично. Фактът, че тя реагира така светкавично и сърдито, само потвърждаваше подозренията му.

– Мисля, че когато се отнася за един определен оперативен офицер... ти се тревожиш прекалено много.

– За Рап ли? – попита Кенеди.

– Именно.

– Само не ми излизай с твоите псевдопсихологически анализи, че съм се влюбила в него. – Тя поклати глава, сякаш да се отърси от думите на

доктора. – Аз не правя такива неща, когато се отнася за работата ми.

Той махна с ръка.

– Съгласен съм. Това не е мой проблем.

– Тогава какъв ти е проблемът?

– Че не му отдаваш заслуженото.

– Заслуженото? Заслуженото за какво?

– Да започнем с факта, че той дойде при нас преди малко повече от година без никакъв военен опит, но въпреки това надви всеки един съперник, когото изправихме срещу него, включително и твоя чичо Стан. Неговата способност да се учи, и то светкавично бързо, няма прецедент. – Люис леко повиши тон: – Като успешно се справя във всяка една дисциплина и по всеки един предмет.

– Не по всеки предмет. Има ниски оценки по геополитика и дипломация.

– Защото смята изучаването на ООН и други подобни организации за загуба на време и аз съм склонен да се съглася с него.

– Нали целта ни беше да произведеме всестранно подготвени кадри тук.

Люис сви рамене.

– Психическата стабилност за мен е по-важна от всестранните познания. В края на краищата ние няма да искаме от него да преговаря за сключването на мирен договор.

– Не, няма, но искаме от него да е наясно с цялостната картина.

– Цялостната картина. – Люис се намръщи. – Мич би поспорил, че той е единственият в нашата организация, който непрекъснато държи под око цялостната картина.

Кенеди беше жена, избрала да работи в един преобладаващо мъжки свят и силно негодуваше, когато колегите ѝ се отнасяха покровителствено с нея и се опитваха да ѝ обясняват като на умствено изостанала.

– Така ли? – язвително попита тя.

– Твоят човек има определен капацитет. Определени способности, които само се подсилват от факта, че той не позволява на странични обстоятелства да му отвличат вниманието.

Кенеди въздъхна. В нормална ситуация тя щеше открито да изрази недоволството си, но сега беше уморена да се разправя.

– Сигурно си мислиш, че мога да чета мисли, но днес нещо това умение ми убягва. Би ли продължил по същество?

– Струваш ми се по-уморена от друг път.

– Благодаря ти за комплимента. И ти изглеждаш напълнял с един-два килограма.

Люис се усмихна.

– Само задето отбелязах, че си притеснена за него, няма нужда да ме обиждаш.

– Ти си майстор на измъкването.

– Моята работа е да наблюдавам. – Той се завъртя със стола и насочи вниманието си към осмината курсанти и двамата инструктори, които ги въвеждаха в основите на ръкопашния бой. – Да наблюдавам всички ви. Да се грижа никой да не получи психически срив и да не прекрачи чертата.

– А теб кой те наблюдава?

Лекарят се усмихна.

– Аз не съм подложен на същия стрес. – Той се обърна отново към Кенеди: – Както каза, той е твой подчинен.

Тя не можеше да го отрече, затова премълча.

– Но като те гледам – добави Люис с тон на психотерапевт, – този твой двойствен живот не ти се отразява никак добре. Мислиш си, че можеш да овладееш умственото напрежение. И аз доскоро си мислех, че ще можеш, но вече имам известни съмнения.

Стомахът ѝ се сви.

– И сподели ли с някого тези твои съмнение? – По-специално под този „някого“ тя имаше предвид Томас Стансфийлд.

– Още не, но рано или късно ще трябва да докладвам.

Кенеди почувства известно облекчение. Съзнаваше, че трябваше да опровергае загрижеността му. А единственият начин да стори това беше да говори по темата.

– Може ли да ми опишеш по-подробно тези способности, за които твърдиш, че притежава.

Люис се поколеба, сякаш търсеше думи да съобщи нещо, което беше грубо и жестоко.

– Опитвах се да проникна в ума на Рап и кълна се, в някои дни е толкова искрен с мен и аз се радвам, че съм разгадал характера му, в други дни обаче...

– Обаче какво?

– В други дни изобщо не мога да премина през проклетите му черни очи и тази леко крива усмивка, с която успява да прогони всеки, който се бърка в работите му.

– И това ли са способността и талантът, от които си толкова възхитен? Кривата му усмивка?

– Не. – Люис се намръщи. – Много по-сериозно е от това да е открит в един момент и непробиваем в следващия. Макар че и това му умение може да има заслуга за начина, по който се справя с проблемите. Говоря за същината, ядрото на всичко. Защо сме се събрали тук? Защо тайно отклонихме над петдесет милиона долара за тази операция? Говоря за факта, че той е армия от един човек. Че той методично за малко повече от година постигна повече, отколкото всички ние за десет години. И нека да бъдем честни към себе си. Онова, за което говорим, е жестоката и неумолима истина, че той е дяволски, изключително добър в издирването и ликвидирането на хора.

Кенеди кимна, въпреки че погледът ѝ беше насочен другаде. Всички бяха стигнали до един и същи извод още преди месеци. Затова и му бяха дали карт-бланш да работи сам.

– Аз съм тук – продължи Люис, – за да следя и да се грижа да подбираме подходящите хора и да

проверя дали психически те могат да се справят с огромния стрес, с който е придружена тази професия. Аз съм под стрес, ти си стресирана, но нашето не е нищо в сравнение със стреса на агента, който действия напълно сам, често в тила на врага, проследява, издирва обектите и ги убива.

– Значи се притесняваш да не се обърне срещу нас.

– За момента – не. В интерес на истината, мисля, че се справя забележително добре с трудностите и предизвикателствата на новата му професия. Следя го отблизо. Когато се връща тук, спи като бебе. Главата му се отпуска на възглавницата и шейсет секунди по-късно той вече се е унесъл и спи непробудно до сутринта.

На Кенеди също ѝ беше направило впечатление този феномен. Не всеки оперативен офицер понасяше толкова леко отнемането на човешки живот.

– Как тогава той реагира на ... това, че цапа ръцете си с кръв? – попита тя.

– Той е праволинейно същество, което означава, че не дава на странични мисли да мътят водите на неговото съзнание и съвест. Тези хора... които той издебва... всички те доброволно са избрали да участват в заговори и атентати, в които да загинат невинни граждани. В очите на Рап – и това не е мое предположение, а ясно изразено от него мнение – тези хора трябва да бъдат наказани.

Кенеди се намести в стола си.

– Чисто и просто отмъщение.

– Според него е „възмездие“. Разликата не е голяма, но аз го разбирам.

– Предвид загубата на неговата приятелка не мисля, че поведението му буди притеснение. В края на краищата, тази работа изисква особена мотивация.

– Така е, но той надминава всички очаквания. Казва, че ако тези хора не бъдат наказани, това само

ще ги окуражи да убиват. Да зачернят още човешки същества.

– Аз не го оспорвам, нито пък шефът ще го оспори, че е така.

Люис се усмихна.

– Има още едно нещо. Нещо, което прибавя още уникалност.

– Какво е то?

– Той иска те да знаят, че е по петите им?

– Това догадки ли са или факти?

– По малко и от двете. Знае, че може да ги накара да се страхуват от него. Да не могат да спят нощем и да треперят в очакване кога ще се появи. Той иска да се страхуват от него.

– Той ли ти го каза? – попита Кенеди леко изненадана.

– Частично. Останалото аз сам сглобих от парчетата.

– И защо не ми каза?

– Ето, сега ти казвам.

Тя се наведе към него.

– Защо не ми каза още когато разбра?

– Казах на Томас.

– И той как реагира?

– Помисли, помисли и отвърна, че да накараш тези типове да си изгубят съня не е чак толкова лошо.

– За Бога! – Кенеди се хвана за челото. – Като негов шеф, не мислиш ли, че трябва да ме държиш в течение на подобни неща?

– Не разбирам какво те притеснява. Мисля, че той си е съвсем наред, и Томас е съгласен с мен.

Айрини потърка носа си в опита си да притъпи предстоящото главоболие.

– Това не ти е футболната лига. Ние не си губим времето с празни приказки. Не дразним другия отбор, за да ги извадим от равновесие. Хората ми трябва да са като призраци. Трябва да могат да се

промъкнат в дадена страна, безшумно да изпълнят задачата и после да се разтворят във въздуха.

– Айрини, мисля, че преувеличаваш. Врагът и без това знае, че нещо става. Мъртвите тела се трупат необичайно бързо и ако всява страх сред тези хора – Люис сви рамене. – Ами така да е.

– Какво, по дяволите, искаш да кажеш?... Че си спокоен за Рап, но си притеснен за мен?

– Спокоен съм и за двамата ви, но все пак мисля, че се тревожиш прекалено много.

– Тревожа се за него, защото му предстои да убие високопоставен служител в столицата на един от най-близките ни съюзници. Ако се провали, отзвукът ще е толкова силен, че всички ние, без изключение ще бъдем разпитвани в конгреса, ще ни осъдят и ще ни тикнат в затвора. – Кенеди поклати глава. – Не знам какво пише в твоите дебели книги, но си мисля, че страхът да не попаднеш в затвора е доста здравословно и нормално нещо.

– Мисълта ми, Айрини, е, че Рап е добър. Може би най-добрият от всички, които съм виждал. А обектът му е бавен, мързелив, охранен бюрократ. Довечера всичко ще мине добре. Не за това се притеснявам.

Кенеди беше толкова съсредоточена в мислите си върху операцията в Париж, че едва не пропусна последните му думи.

– Тогава за какво се притесняваш?

– Рап е уникален. Той вече показва, че действа по-добре сам. Настръхва, когато чуе за контрол, и засега Томас е склонен да си затваря очите за тези малки нарушения на дисциплината именно защото този човек е толкова добър в занаята си.

– Но?...

– Нашата държава, както и нашият работодател, да пребъде името му, има славна история и традиция на неблагоприятно отношение към онези, които са на предната линия и които го отнасят първи, когато

нещата загрубеят. Ако постъпят така и с Рап... – Люис потрепна.

– Нашата държава и нашият работодател дори не знаят, че той съществува.

– Това ми е ясно, Айрини. Мисля в перспектива и ти казвам, че има реална опасност в даден момент съвсем да изгубим контрол над него.

Тя се изсмя.

– Не виждам какво точно те навежда на този извод.

– Айрини, като махнеш маската и всички подробности, пред себе си имаме човек, който е обучен да убива. Да убива онези, които причиняват болки и страдания на невинни граждани или които представляват заплаха за националната сигурност на тази страна. Сегашната му мисия е ясна. Той трябва да убива лошите, които живеят в другите страни. Какво ще стане, ако един ден се събуди и осъзнае, че лошите се намират и тук, точно под носа му, и живеят в Щатите, работят в ЦРУ или на Капитолия?

– Сериозно ли говориш? – Кенеди остана шокирана от теорията му.

Люис подпря с ръце брадичката си и се облегна назад.

– Правосъдието е сляпо, а ако обучиш един човек да бъде едновременно съдия и палач... е, тогава не би следвало да се изненадаш, ако някой ден той заличи в съзнанието си разграничителната линия между терориста и корумпирания и егоистичен бюрократ.

Тя се замисли и след малко отвърна:

– Не съм много уверена в това, което казваш.

Той сви рамене.

– Само времето ще покаже дали съм бил прав. Но едно знам със сигурност. Ако в бъдеще се наложи да го неутрализираш, по-добре гледай да успееш от първия път. Защото ако оцелее, ще избие всички ни до един.